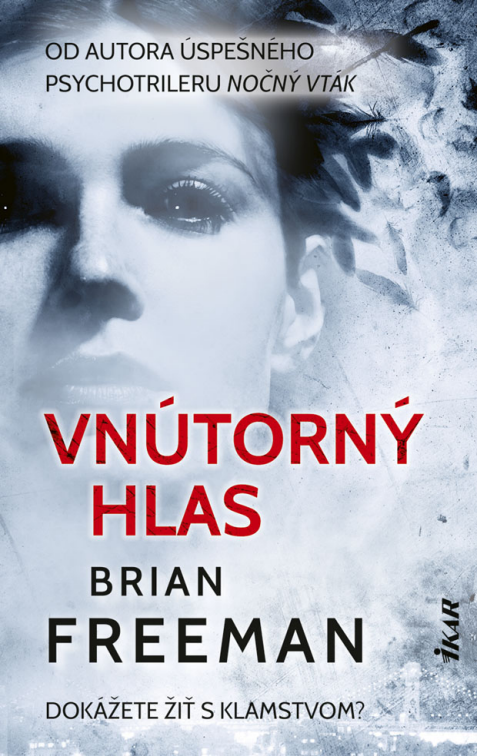




OD AUTORA ÚSPEŠNÉHO
PSYCHOTRILERU NOČNÝ VTÁK

VNÚTORNÝ HLAS

BRIAN
FREEMAN

DOKÁŽETE ŽIŤ S KLAMSTVOM?

ikar

**BRIAN
FREEMAN
VNÚTORNÝ
HLAS**

Preložila Beata Horná

Brian Freeman
THE VOICE INSIDE

Copyright © 2018 by Brian Freeman
All rights reserved.

This edition is made possible under a license
arrangement originating with Amazon Publishing,
www.apub.com, in collaboration with
Kristin Olson Literary Agency s.r.o.

Translation © 2020 by Beata Horná
Jacket design © by Semper Smile, Rex Bonomelli von
Slovak edition © 2020 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-7014-5

Venujem Marcii

*„Jeden z najnápadnejších rozdielov
medzi mačkou a ľžou je,
že mačka má len deväť životov.“*

MARK TWAIN

1

FROSTA EASTONA VYTRHOL z hlbokého spánku záchvev. Zemetrasenie, prebleslo mu hlavou. Doširoka otvoril modré oči a v zlomku sekundy vyskočil z pohovky, na ktorej zvyčajne spával, do chladu svojho domu na Russian Hill. Shack, jeho čierno-biely kocúr, stál ako skamenený na konferenčnom stolíku, chrbát mal ohnutý doguľata a chvost naježený ako štetka na fľaše. Frost čakal, že každú chvíľu sa mu zem pod nohami roztrasie ako pri jazde na horskej dráhe.

Otrasy zeme nepovažoval za nič mimoriadne. V San Franciscu, kde žil od narodenia, sú celkom bežným javom. Väčšinou nespôsobia nijaké škody, ale na vlastnej koži sa presvedčil, aké ničivé môžu byť. Keď mal osem rokov, zažil zemetrasenie Loma Prieta a vedel, že ďalšie môže udrieť hocikedy. Lenže tentoraz nevidel nijaké náznaky hroziaceho nebezpečenstva. Modrý anjel jeho sestry, ktorý visel na háku nad arkierovým oknom, sa nehýbal. Prázdna fľaša od piva nezačala sama od seba poskakovať na okraj stolíka a nespadla na zem.

Nie, nebolo to zemetrasenie. Zo spánku ho vyrušilo niečo iné.

Zrazu zacítil štipľavý cigaretový dym, ako keď okolo vás na ulici prejde niekto s cigaretou v ruke. Shack, zvy-

čajne oáza pokoja, sa naježil a hlasno zamňaukal, akoby ho chcel varovať, že v dome je votrelec. Frost si všimol, že sklenené dvere na terasu sú odchýlené a dovnútra prúdi chladný nočný vzduch. Takto ich určite nenechal. Predtým ako si ide ľahnúť, ich vždy zavrie.

Niekoľko musel byť v dome.

Frost v krátkych nohaviciach a tričku s karikatúrou Marka Twaina vybehol na terasu. Nohy mal bosé a hnedé vlasy rozstrapatené. Bola halloweenska noc a pofukoval chladný vlhký vánok. Mesto pod terasou sa zvažovalo do temnoty zálivu. Chytil sa zábradlia a započúval sa, či nezachytí nejaké zvuky. Všade však vládol pokoj a v hustom poraste na kopci pod sebou nevidel žiadny pohyb.

Zdalo sa mu to ako sen, lenže nebol.

Shack pricupital za ním. Vystrčil pazúry, labkami sa mu zachytil o nohu, vyliezol mu na plece a zatváril sa víťazoslávne ako King Kong na vrchole Empire State Building.

Frost sa naňho vyčítavo pozrel. „Koľkokrát ti mám ešte povedať, že tie tvoje pazúry sú ostré ako ihly?“ Shack však jeho výčitkám vôbec nevenoval pozornosť a spokojne zapriadol, akoby všetko na svete bolo opäť v najlepšom poriadku. Chvostom švihol Frostovi do brady a labkou buchol do chumáča vlasov, čo mu trčal na hlave.

Frost sa vrátil dnu a zavrel dvere. Shack ladne zoskočil na pohovku. Frost potme prešiel cez obývačku do jedálne, ktorá mu zároveň slúžila aj ako pracovňa, a cez vysoké okno vyzrel von. Green Street pod ním bola prázdna. Ani v bráne budovy oproti sa nikto neskrýval.

Ruku vsunul do vrečka čierneho športového saka, čo viselo na stoličke, a nahmatal v ňom policajný odznak. Pištoľ ležala nedotknutá v puzdre. Vytiahol ju a so zbraňou v ruke prezrel všetky izby na poschodí. Nenašiel nikoho. Cigaretový dym však svedčil o tom, že niečo nie je v po-

riadku. Nieкто sa mu vlámал do domu, ale nič neukradol a ani za sebou nič nezanechal.

Ale prečo?

„Tak čo, Shack?“ zamrmal Frost, keď sa vrátil na prízemie. „Videl si niekoho?“

Shack sa namiesto odpovede otočil a rozbehol sa k prázdnej miske. Frost ho nasledoval do kuchyne a naplnil mu ju jedlom. Otvoril chladničku a vybral z nej plastovú fľašu s pomarančovým džúsom. Chladnička bola takmer prázdna. Ak ju nezasobil balíčkami s jedlom jeho brat šéfkuchár, Frost sa zvyčajne stravoval vonku.

Dom na Russian Hill osvetľovala len žiara mesta. Z pohovky pod arkierovým oknom v obývačke odsunul nabok flísovú deku a sadol si. Odpil si pomarančového džúsu a fľašu opäť zavrel. Už sa celkom prebral. Premýšľal, že sa pustí do čítania. Bol v polovici knihy Stephena Ambrosa o Lewisovej a Clarkovej expedícii naprieč Amerikou, ale nebol si istý, či by sa dokázal sústrediť.

Vtom ticho prerušil prenikavý zvuk. Frost sa od ľaku strhol.

Zvuk prichádzal z barového stolíka pri kuchyni, na ktorom si nabíjal telefón. Uvedomil si, že je to zvonenie budíka, ostré a hlasné ako krik vojenského cvičiteľa. Budík si vždy nastavoval na šiestu ráno, ale toľko ešte zďaleka nebolo.

Kým stihol vstať a vypnúť ho, na poschodí sa rozzvučal ďalší budík. Hodiny v spálni vyhukovali ako požiarne alarm, dožadovali sa pozornosti. Neexistoval nijaký rozumný dôvod, prečo sa spustili. Na pochodí nespával a odkedy býval v tomto dome, nikdy tam budenie nenastavoval.

Vzápätí na poschodí začali vyzvárať ďalšie budíky v druhom a treťom spálni.

Potom sa v kuchyni zaplo rádio a celý dom sa ozýval hlasnou hudbou.

Frost vyskočil na rovné nohy. „Dočerta, čo to má znamenať?“

Ako posledný sa rozzvučal budík v jedálni. Znel ako výstražné znamenie na železničnom priecestí. Frost nikdy nemal budík s takým zvukom. Stál uprostred ohlušujúceho zboru zvončekov, bzučiakov, výstražných alarmov a vyvreskujúceho rádia a nechápavo sledoval, ako chudák Shack v panike behá hore-dolu po schodoch ako šialený.

Frost sa rozbehol, aby postupne povypínal všetky budíky. Najprv vzal do ruky telefón. Zarazil ho čas, ktorý uvidel na obrazovke.

3.42.

Pri pohľade na tie žiariace digitálne číslice ho zamrazilo a zostal ako obarený. V mysli sa mu vynorili nepríjemné spomienky. Uplynula takmer minúta, kým sa prebral a konečne budík vypol. Potom vybehol na poschodie, vytiahol zo zásuviek hodiny v spálňach a vypol rádio v kuchyni. Nakoniec mu zostávalo už len umlčať ten zdroj čudesných zvukov v jedálni.

V tme na stole zbadal obrysy hodín s dvomi zvončekmi. V živote také nevidel. Oranžový ciferník pripomínal vyškorenú halloweensku tekvicu a po bokoch vyčnievali čierne netopierie uši, ktoré mávali v rytme budíka. Votrelec mu tu tie hodiny očividne nechal namiesto seba.

Keď mi nedáš maškrtu, čakaj tvrdú odplatu.

Klopadlo lietalo medzi zvončekmi a vydávalo ohlušujúci rachot. Frost nevedel, ako má hodiny vypnúť. Triasol nimi, otáčal a stláčal gombíky. Nič nepomáhalo. Nakoniec ich hodil do drezu, zo zásuvky vybral kladivo a silno po nich udel. Konečne nastalo ticho, ale v ušiach mu ďalej zvonilo.

3.42.

Nebola to náhoda ani halloweensky žart.

Bola to pripomienka. Výsmech.

Niekoľko presne vedel, čo ten čas preňho znamená, a bol si istý, že pochopí jeho význam. Uplynulo päť rokov, odkedy sa našla posledná obeť. A štyri roky, odkedy Rudyho Cuttera odsúdili za vraždu na doživotie. Frost na to nikdy nezabudne.

3.42.

Presne toľko ukazovali hodinky na zápästí každej obeť. Hodinky, vždy iné, patriace predchádzajúcej obeť, boli krvavou niťou spájajúcou sedem žien, ktoré boli zavraždené počas besnenia Rudyho Cuttera.

Vráťane Frostovej sestry Katie.

Nie, nebola to len nejaká zvrátená hra. Išlo o niečo iné.

Frost si uvedomil, že je mu zima. Zacítil prievan, a keď sa započúval, vietor hvízdal v dome ako duch. Dvere na terasu aj okná boli zavreté, ale keď vošiel do predsieni s bielymi dlaždicami, zistil, že vchodové dvere sú pootvorené. Prúd vzduchu ich striedavo otváral a zatváral.

Priskočil k dverám a rázne ich otvoril dokorán.

V tvrdom orechovom dreve bol zapichnutý jeden z jeho kuchynských nožov, presne taký, aký Rudy Cutter použil pri všetkých vraždách. To bol ten zvuk, čo ho zobudil?

Nožom bola o dvere pripichnutá malá pohľadnica, aká sa dá kúpiť v hociktorom obchodíku so suvenírmi na Fisherman's Wharf. Na čelnej strane bola čiernobiela fotografia známej reštaurácie Cliff House nad pobrežím Tichého oceánu z dvadsiatych rokov minulého storočia.

Cliff House sa týčil nad plážou Ocean Beach. Presne tam našiel Katie. Na zadnom sedadle jej modrého Chevroletu Malibu.

Frost sa vrátil dnu po latexové rukavice, aby mohol z dverí bezpečne vytiahnuť nôž. Nechcel zničiť odtlačky prstov, hoci pochyboval, že tam nejaké budú. Opatrne chy-

til roh pohľadnice a otočil ju. Bolo na nej jeho meno, ale adresa pod ním bola niekde v Mission District.

Niektó chcel, aby tam išiel.

Na pohľadnici bol aj odkaz. Jedna jediná veta.

Dokážete žiť s klamstvom?



Ani nie o hodinu, o pol piatej ráno, Frost zaparkoval svoj Chevrolet Suburban pod nadjazdom diaľnice 101. Celú Duboce Avenue mal len pre seba. Dokonca aj mesto, ktoré nikdy nespí, bolo v tom čase ľudoprázdne. Noc sa končila, deň sa ešte nezačal.

Vystúpil z auta. V tlmenom svetle pouličných lúčov si prehliadol okolie. Masívne stĺpy diaľničného nadjazdu zdobili grafity. Závan vetra rozkotúľal prázdny papierový pohár po ulici. Za drôteným plotom videl betónové rampy v skejtbordovom parku, ale v tejto skorej rannej hodine sa z neho neozýval krik detí predvádzajúcich akrobatické kúsky.

Túto štvrť dobre poznal. Jeho starší brat Duane mal len o niekoľko blokov ďalej pojazdnú reštauráciu na trhu v SoMa.

Adresa na pohľadnici sa nachádzala na Mission Street, ale Frost sa vydal opačným smerom k dláždenej aleji vedúcej popri prázdnom parkovisku pod nadjazdom. Výber miesta nebol náhodný, presne ako čas na budíkoch. Bol tu už predtým, keď spolu s ďalšími policajtmí prehľadával okolie v snahe nájsť mladú ženu menom Melanie Valouová.

Obeť číslo sedem.

Melanie mala dvadsaťšesť rokov a rovnako ako Frost, aj ona sa narodila v San Franciscu. Bola napoly Francúzka a napoly Alžírčanka. Hoci mala bohatých rodičov, spievala v kluboch a za zarobené peniaze experimento-

vala s kúpeľovými soľami a inými novodobými drogami. Jej dlhé husté čierne vlasy kontrastovali so slonovinovou pokožkou. Mala bledé pery a vpadnuté tmavé oči. Keď sedemnásteho novembra pred piatimi rokmi zmizla, na sebe mala pokrčenú béžovú blúzku a džínsovú sukňu po kolená z blšieho trhu. Kamera ju zachytila pri bankomate na križovatke Market Street a Van Ness Avenue, ale viac ju živú nikto nevidel.

Všetci predpokladali, že Melanie sa od banky vydala smerom na juh do svojho bytu v Mission District. Policajti, medzi nimi aj Frost, s jej fotografiou v rukách prečesali celú oblasť, klopali na každé dvere, pýtali sa bezdomovcov, nakukli do každého zaparkovaného auta. Frost vtedy prešiel po tejto aleji aspoň desaťkrát a hľadal svedkov, ale Melanie nikto nevidel.

Nikto okrem Rudyho Cuttera.

Nakoniec jej telo našli na Deň vďakyvzdania v kufri Hondy Accord neďaleko Garfield Square.

Frost si spomenul na paniku, ktorá vtedy v meste vládla. Sedem obetí za štyri roky. Sedem žien s desivými krvavými náhrdelníkmi na mieste, kde im vrah podrezal hrdlo. Všetky mali vyše dvadsať rokov, ale okrem toho ich nič nespájalo. Boli to belošky, černošky, Hispánky, Čínanky. Boli vysoké aj nízke, štíhle aj tučné, bohaté aj chudobné. Bývali v rôznych častiach mesta od Stonestownu cez South Beach až po Presidio. Nina, Nataša, Shu... a Katie. Piata obeť.

Keď jeho sestru zavraždili, Frost ešte nepracoval na polícii. Vyštudoval právo, ale právnickú prax nikdy nevykonával. Robil taxikára, kapitána na prenajatej rybárskej lodi v zálive, turistického sprievodcu v Alcatraze. Žil aktívnym životom mladého atraktívneho muža bez záväzkov. Vôbec netušil, kam jeho život smeruje, a rodičia boli z neho zúfalí. Katie však všetko zmenila. Jej smrť dala jeho životu

zmysel. Teraz, šesť rokov potom, ako ju našiel na Ocean Beach, bol inšpektorom na oddelení vražd sanfranciskej polície.

Z aleje zamieril na Mission Street. V temných predstavách tušil, čo nájde na adrese naškrabanej pod jeho menom na pohľadnici. Ďalšie telo. Ôsmu obeť. Vedel však, že to nie je možné. Zabíjanie sa skončilo. Rudy Cutter sedí za mrežami v San Quentine a nikdy odtiaľ nevyjde.

Električkové vedenie nad jeho hlavou tvorilo sieť. Na Mission Street bolo veľa miest, kde sa dalo v tme ukryť. Frost premýšľal, či sa nočný votrelec skrýva niekde nablízku a sleduje ho. Cestou nakukol do každého vchodu a nespúšťal z očí bezdomovcov, ktorí spali pod potrhanými dekami. Zdalo sa, že tých pár áut zaparkovaných pri meračoch je prázdnych. Okná na okolitých budovách boli tmavé. Nemal pocit, že by ho niekto sledoval, ale nebol si tým istý.

Adresa z pohľadnice bola o tri bloky ďalej. Našiel jednoposchodovú budovu, ktorá by sa skôr hodila do štvrte Haight-Ashbury. Fasádu zdobila psychedelická maľba a nad vchodom dominovali dve obrovské zízajúce modré oči. Nápis nad očami ponúkal veštenie z ruky, vonné tyčinky, rastlinné lieky a erotické pomôcky.

Na neónovej tabuli nad oknami svietil oznam Otvorené. Frost vedel, že je vylúčené, aby bol obchod v túto nočnú hodinu otvorený. Niekoľko naňho čakal.

Otvoril čierne vchodové dvere a vošiel dnu. Interiér osvetľovalo len niekoľko blikajúcich sviečok. Obchod voňal vanilkou a bol zaprataný regálmi s čudným sortimentom, takže Frost sa musel predierať medzi keramickými soškami Budhov, reťazami so svetielkami v tvare feferónok, karnevalovými plastovými náhrdelníkmi, papierovými vejarmi v štýle origami a figurínami v erotickej spodnej

bielizni. Konečne zbadal úzky pult s pokladnicou a za ním záves s tigrím vzorom, ktorý zakrýval vchod do zadnej miestnosti.

„Haló,“ zakričal.

Čakal, ale odpovede sa nedočkal.

Skúsil hlasnejšie. „Haló! Je tu niekto?“

Záves sa odhrnul, ale nevidel nikoho. Vtom sa na úrovni jeho kolien ozval hlas. „Vy ste ten poliš?“

Frost sklopil zrak. Pri pulte stál malý muž, vysoký ani nie stodvadsať centimetrov. Mohol mať okolo sedemdesiatky. Po bokoch holej hnedej hlavy lesknúcej sa ako koža na sedle sa vynímali husté sivé kotlety, za ktoré by sa nemusel hanbiť nijaký politik z devätnásteho storočia. Na sebe mal tmavomodré hodvábne kimono so zlatou výšivkou draka a na nohách papučky s kvetinovým vzorom.

Toto bolo San Francisco. Frosta už nič nemohlo prekvapiť.

„Vravel, že prídete,“ oznámil mu muž. Vyliezol na vysokú stoličku, lakťami sa oprel o pult a pozrel Frostovi do tváre.

„Kto to vravel?“ spýtal sa Frost.

„Chlapík, čo mi zaplatil dvesto dolárov, aby som mal dnes v noci otvorené.“

„A vy ste kto?“

„Volám sa Kopernik,“ odpovedal muž.

„Ako ten astronóm?“

„Ja som ten astronóm. Bol som ním v minulom živote.“ Keď sa Frostovi zdvihli kútiky úst do úsmevu, dodal: „Niektorí ľudia majú problém tomu uveriť.“

„Chápem...“ poznamenal Frost. „A kým ste boli po Kopernikovi? Shakespearom?“

„Nie, bol som čínskou konkubínou v meste Dadu za dynastie Ming.“

„Vážne? Človek by si myslel, že potom, ako ste zistili, že Zem sa otáča okolo Slnka, vás stihne lepší osud.“

„Nevysmievajte sa tomu, čomu nerozumiete.“

„Tak dobre. Ste Kopernik. Kto vám zaplatil dvesto dolárov, aby ste mali v noci otvorené?“

„Na meno som sa ho nepýtal,“ zamrmlal muž. „Zaplatil v hotovosti. To mi stačilo.“

„Ako vyzeral?“

„Vysoký. Hej, nesmejte sa, viem, že mne sa každý človek zdá vysoký. Mal šiltovku bejzbalového tímu Giants a veľké slnečné okuliare, takže do tváre som mu veľmi nevidel. Na sebe mal široký kabát. Nevie, či bol chudý, alebo tučný.“

„A o čo presne vás požiadal?“ spýtal sa Frost.

„Chcel, aby som otvoril o štvrtej ráno a čakal na detektíva, ktorý vyzerá ako Justin Timberlake.“

„Veľmi vtipné.“

„Úprimne, vôbec netuším, kto je Justin Timberlake, ale predpokladám, že myslel vás.“

„Tak som tu,“ prikývol Frost. „Čo ďalej?“

Kopernik otvoril hudobnú skrinku z čerešňového dreva a tá začala hrať zvonkovú verziu valčíka z filmu *Carousel*. Vybral z nej dámske hodinky a podal ich Frostovi. Frost si natiahol rukavice, opatrne ich chytil za remienok a prezrel si ich.

Boli to drahé, jedinečné hodinky. Ciferník v tvare slzy lemovali diamanty a strieborný remienok bol vykladaný rubínmi a topásmi. Frost ich hneď spoznal. Ako všetko, čo sa v tú noc udialo, aj toto mu malo pripomenúť udalosti spred piatich rokov.

Bola to presná kópia hodínok, ktoré mala Melanie Valouová na ruke v deň, keď zmizla. Videl ich na zábere z kamery v bankomate na križovatke ulíc Market Street a Van Nes Avenue. Ale keď sa našlo telo, hodinky nemala.

Vedeli, že sa objavia na zápästí ďalšej obete, tak ako všetky ostatné.

Jeho šéfka poručička Jess Salcedová považovala za svoje životné poslanie zistiť, kam Rudy Cutter hodinky ukryl. Po niekoľkých prehliadkach Cutterovho domu, keď sa nič nenašlo, sa jej to nakoniec podarilo. Skrýša bola dômyselná, no Jess si všimla malý fliačik omietky na koberci a to v nej vzbudilo podozrenie. Strčila prst do malého otvoru v stropе nad dymovým detektorom a nahmatala tam Melanie hodinky.

Ich objavenie znamenalo prelom v prípade a Rudy Cutter skončil do konca života za mrežami.

„To je kópia hodíniek Melanie Valouovej,“ konštatoval Frost. „A čo má byť? Kvôli tomu som sa sem trepal uprostred noci?“

Kopernik sa zasmial. Odhalil zažltnuté zuby od čaju a kotlety sa mu roztancovali.

„Nechápem, čo vám je smiešne,“ podráždene zavrčal Frost.

„Pozrite sa, netuším, čiе sú tie hodinky a ani to, o čo tu ide. Ten chlapík vravel, aby som vám ich dal, čo som aj urobil. Ale povedal mi, ako zareagujete, a mal pravdu. Preto sa smejem. Vraj určite poviete, že je to kópia.“

„Čo ešte vravel?“

„Mám vám povedať, že to nie je kópia, ale originál. A že tie hodinky, čo sa našli ako dôkaz, bola pasca. Aha, a ešte niečo. Že to narafičili poliši.“

2

FROST NEŠIEL DOMOV. Bezcieľne blúdil po prázdnych uliciach, až sa dostal na vzdialený koniec mesta. Do úsvitu bolo ešte ďaleko. Zastal na prázdnom parkovisku, kde z autobusov zvyčajne vystupujú turisti a prejdú sa pešo po Golden Bridge. Do auta udrel silný náraz vetra od oceánu. Mostovú vozovku nad hladinou zálivu lemovali matné svetlá a vrcholky červených veží zahaľovala hmla. Sledoval reflektory áut smerujúcich od juhu do mesta.

Golden Bridge je pre turistov symbolom San Francisca, ale pre domácich je to len obyčajný most s mýtnym a dopravnými zápchami. Frost, rodák zo San Francisca, dobre vedel, že človek ľahko podľahne jeho čaru. Niekedy sa zastavil a prinútil sa hľadiť na svoje rodné mesto očami cudzinca, aby si pripomenul, aké má šťastie, že žije práve tu, hlavne v dňoch, keď ho práca policajta celkom prevažovala a všetko videl v čiernych farbách. Dnešná noc nepochybne patrila medzi tie chvíle.

V ruke držal hodinky. Na striebro mali primeranú hmotnosť a drahokamy vyzerali pravé. Presne také hodinky by kúpila bohatá žena ako Camille Valouová svojej dcére v luxusnom klenotníctve vo Švajčiarsku. Lenže aj keď vyzerali presne ako tie, ktoré nosila Melanie, musela to byť kópia, pretože originál našla Jess Salcedová v dome